

Морам признати да не знам да ли ми је икада обележавање српског Дана државности пало мучније и теже. Тим пре што се (случајно?) поклопило са инаугурацијом хрватске председнице Колинде Грабар Китаровић, којој је, упркос свом државном празнику и упркос свему што је госпођа Грабар о Србији и Србима изјавила пре и после избора, присуствовао и председник српске владе Александар Вучић (скупа са косовском „председницом“ Атифете Јахјагом, „домовинским бранитељима“ Маркачем и Мерчепом, естрадном звездом Томсоном и другим угледним званицама). А мучном утиску додатно су допринели неукусно удворички београдски медији који су читав догађај пропратили тако као да је Колиндина инаугурација, малте не, била у функцији Вучићеве посете Загребу, а не обрнуто.

Ипак, главни разлог мучног осећања било је то што наш Дан државности пада свега пар дана пред проглашење независности Косова и што готово сваког Сретења можемо само да констатујемо колико је атрибута државности Косово у међувремену стекло, а колико је државности – не само на Косову – Србија у међувремену изгубила. И што је најгоре, и једно и друго, дакле, и њихов добитак и наш губитак, одвија се уз обилно саслужење и саучествовање државе Србије, односно њене „кооперативне“ власти.

У протеклих годину дана, Косово је као пуноправни члан примљено у МОК и читав низ спортских савеза, а управо пред ову годишњицу, на преговорима у Бриселу, а сходно Бриселском споразуму, чашћено је проширењем свог правосудног система и на територију севера Косова.

Српска државност, косовска реалност и загребачко „сретенe“

Пише: Ђорђе Вукадиновић
среда, 18 фебруар 2015 19:09

